

JACK KETCHUM

P O S E Z O N E
Carcosa

JACK
KETCHUM
P O S E Z O N Ě

přeložil Milan Žáček

Carcosa, 2025

Off Season by Jack Ketchum

Copyright © 1980, 1999 by Dallas Mayr

Copyright © 1998 by Dallas Mayr for *Winter Child*

All rights reserved.

Překlad (translation) © Milan Žáček, 2011, 2025

Obálka (jacket illustration & jacket layout design) © Dawid Boldys

Czech edition © Carcosa – Tatiana Žáčková, 2025

ISBN 978-80-88662-18-1 (tištěná knihy)

ISBN 978-80-88662-25-9 (EPUB)

ISBN 978-80-88662-26-6 (MOBI)

ISBN 978-80-88662-27-3 (PDF)

Děkuji Dougovi a oběma Daveům (Hinchbergerovi a Bar- nettovi) a Nealovi za kus práce, který odvedli na vzkříšení téhle knihy.

Dva spisovatelé se v průběhu let postarali o to, aby se po mně jako autorovi neslehla zem – nedávno zesnulý Robert Bloch, jenž nám všem velmi chybí a jemuž jsem věnoval román *Schovka*, a Stephen King. Tento román s nesmírnou vděčností věnuji právě Steveovi, který, jak se ukázalo, četl kdysi dávno původní verzi.

„Panebože! Panebože!
To musím umřít takhle?“
Jack Slade

„Sodoma a Gomora,
maj pod palcem motorest.“
John Cougar

ČÁST PRVNÍ, 12. ZÁŘÍ 1981

0:26

Sledovaly ji, jak přechází louku, překračuje nízkou kamennou zídku a vchází do lesa za ní. Vypadala nemotorně. Chytit ji bude snadné.

Nikam nespíchaly. Odlamovaly proutky z bílých bříz, sloupávaly z nich kůru. Slyšely ji, jak se pohybuje podrostem. Dívaly se na sebe a usmívaly se, ale neříkaly nic. Připravily proutky, a pak za ní vyrazily.

Děkovala Bohu za měsíční přísvit. Málem přehlédla díru do starého sklepa, a ta byla hluboká. Opatrně se jí vyhnula a pokračovala v běhu vysokou trávou a mezi orobinci, kolem bělokorých a černokorých borovic, bříz a topolů. Pod nohama mech a lišejníky. Vůně tlení a chvojí. Slyšela, jak se za ní řítí průsekem, slyšela jejich klidné a melodické hlasy; děti dovádějící ve tmě. Vybavovala si jejich ruce na svém těle; drsné silné ručky s dlouhými ostrými špinavými nehty, které jí drásaly pokožku, když po ní chňaply. Zachvěla se. Slyšela je, jak se jí těsně za zády smějí. Před ní houstl les.

Už se musela pohybovat pomaleji. Napínala zrak, aby něco viděla. Dlouhé větve ji škubaly za vlasy, krutě ji švihaly do očí. Zkřížila před sebou ruce, aby si ochránila obličej; odíralo je dřevo, tekla z nich krev. Děti za ní se zastavily a naslouchaly. Rozplakala se.

Pitomost, pomyslela si, pěkná pitomost se teď rozbřečet. Slyšela je, jak se nablízku opět pohybují. Viděly ji? Hnala se hustým podrostem. Staré křehké větve ji bodaly přes tenké bavlněné šaty, jako by byla nahá, zanechávaly jí na rukou, nohou a břichu nové krvavé šrámy. Bolest ji nezastavovala; poháněla ji kupředu. Přestala se snažit chránit si tvář a rukama odrážela větve, probíjela se křovisky k mýtině.

Zhluboka se nadechla a najednou ucítila moře. Nemohlo být daleko. Opět zrychlila. Mohly tam být domy, rybářské chalupy. Někdo. Louka byla dlouhá a široká. Zanedlouho před sebou uslyšela burácení příboje, zula si boty a bosa běžela ke zvuku, zatímco

jedenáct bledých tělíček vyrazilo z poslední hradby keřů a sledovalo ji v měsíčním světle.

Nic před sebou neviděla, žádné domy, žádná světla. Jen širokou pláň vysoké trávy. Co kdyby před ní bylo pouze moře? Byla by v úzkých, zahnaná do kouta. Ale na to myslet nechtěla. Pospíchej, říkala si, rychleji. Cítila chlad a bolest v plicích. Burácení bylo hlasitější. Moře bylo velice blízko, těsně za loukou.

Slyšela, jak za ní utíkají, a věděla, že jsou blízko. Běžela s energií, která ji samou překvapovala. Slyšela, jak se smějí. Jejich smích byl příšerný; studený, zlý. Viděla, jak ji některé dobíhají, běží jakoby nic, sledují ji a šklebí se, v měsíčním světle se jim lesknou vyceněné zuby a oči.

Věděly, že je bezbranná. Hrály si s ní. Nezbyvalo jí než utíkat a kojit se bláhovou nadějí, že je ta hra přestane bavit. Nablízku neviděla žádný dům. Umře v osamění. Slyšela, jak za ní někdo z nich zakňučel jako pes, a najednou ucítila, jak ji něco zezadu švihlo do nohou. Bolest byla ostrá a pronikavá, že málem upadla. Tohle nezvládne. Byly všude kolem ní; únik nepřipadal v úvahu. Cítila, jak se jí uvolňují střeva, a věděla, že propadá panice.

Potisící si vynadala, že zastavovala, že si hrála na samaritánku. Ale pohled na holčičku klopýtající po potměšilé, osamělé silnici jí vyrazil dech. Projela zatáčkou a najednou ji uviděla, šaty roztržené skoro k pasu, a v záři světlometů si všimla, jak si tiskne ruce k tváři a nejspíš pláče. Nemohlo jí být víc než šest.

A tak zastavila a vydala se k ní, zatímco se jí hlavou honilo: *nehoda, znásilnění*; a dívka k ní vzhlédla těma pronikavýma černýma očima, v nichž nebyla stopa po jediné slze, a zazubila se. Tehdy ji něco přimělo, aby se otočila a podívala se na auto, a uviděla je, jak před ním stojí a brání jí v návratu. Najednou dostala strach. Zakřičela na ně, aby se od auta klidily, ačkoliv věděla, že to neudělají. „Padejte odsud!“ zaječela a připadala si bezmocná a hloupá, a tehdy se jí poprvé začaly smát a začaly se k ní blížit. Tehdy na sobě ucítila jejich ruce a pochopila, že ji chtějí zabít.

Teď se k ní tihle malí běžci začali přibližovat. Dovolila si blesknout po nich pohledem. *Špinaví. Příšerní*. Byli čtyři, tři vlevo a jeden vpravo. Tříčlennou skupinku tvořili sami chlapci, napravo běžela dívka. Prudce odbočila k dívce a vrazila do ní. Náraz dívku

odmrštil; uslyšela výkřik bolesti. Ostatní se hýkavě rozesmáli. Ucítla okamžitou pálivou bolest na zádech a ramenou, následovaly dva rychle po sobě jdoucí šlehy přes hýždě. Cítla, jak jí slábnou a tuhnou nohy. Věděla, že ji opouštějí síly. Přesto strach z pádu byl horší než bolest, mnohem horší. Kdyby upadla, ubili by ji k smrti. Cítla vlhkost na stehnech a ramenou a věděla, že ji zkrvavili. A moře už bylo tak blízko, že cítila jeho chuť, na těle vnímala vodní tříšť. Nepřestávala utíkat.

Všimla si, že k běžcům po levé ruce se někdo přidal, obrovitý, rychle se pohybující hoch. Panebože, blesklo jí hlavou, co to má na sobě? Nějakou kůži, nějaké *zvíře*. Co jsou ti lidé proboha zač? Napravo už měla dvě další děti. Nedokázala určit, jestli to jsou chlapci, nebo dívky. Lehce se hnaly vysokou trávou. Přestaňte si se mnou pohrávat, pomyslela si, prosím vás, přestaňte. Mohutný hoch před ní změnil směr a vystřelil jí přímo do cesty. Tím byla obklíčena ze všech stran. Hoch se rychle ohlédl přes rameno; v měsíčním světle si všimla, že jeho tvář tvoří jednolitá masa strupů a vyrážek.

Cítla v sobě chladný a dutý strach. Jejich proutky se jí zasekávaly hluboko do zad a nohou. Nezbyvalo jí než pokračovat v běhu. Zbýval jí jen útěk, útěk a moře.

Upírala oči na hochova záda, pokoušela se zaostřit, pokoušela se neztrácet sílu a odvahu. Potom prudce udělal čelem vzad, zahlédla mihnutí proutku a obličej jí explodoval nečekanou bolestí. Tekla jí krev z nosu a cítila, že se jí od jedné líce ke druhé otvírá v tváři rána. V ústech cítila krev. Těžko se jí dýchalo. Věděla, že brzy bude muset zastavit. Měla pocit, jako by v ní už něco umřelo. Málem vrazila do chlapce, který před ní zůstal nehybně stát. Těkala očima doprava doleva, hledala, kudy by jim mohla utéct. Nedokázala se podívat přímo na něj. Dokud nemusela.

Všimla si, jak se za ním ve světle měsíce něco zablesklo. Dočkala se. Spatřila moře. Při pohledu na ně ji zaplavilo nesmírné vyčerpání. Utéct neměla kam, nenabízela se jí žádná pomoc. Nikde žádný dům. Jen strmý pád z příkrých žulových útesů do neznámých hlubin oceánu. Zabije ji nejspíš sám skok. Nezbyla žádná naděje, vůbec žádná. Zastavila se a pomalu se otočila tváří k pronásledovatelům, kteří ji obstoupili.

Na okamžik to byly opět jenom děti; nechápavě hleděla na cáry hadrů a pytloviny, na neuvěřitelně špinavé tváře, na oči blyštící se vzrušením z honičky a na šlachovitá tělíčka a pomyslela si, že tohle se přece nemůže dít, že takhle se žádné děti nemohou chovat. Že se ztratila ve snu plném krve a bolesti. Potom uviděla, jak si dřeply, jak se jim zatínají svaly, opět pozvedávají březové proutky, mhouří oči, pevně tisknou rty. Zavřela před nimi víčka.

A vzápětí se na ni vrhly. Ohavné pařáty jí trhaly oblečení, proutky jí tvrdě dopadaly na hlavu a ramena. Křičela. Vyvolávalo to v nich jen další smích. Cítila, jak se na ni tisknou uslintanými ústy, a při dotyku krve a slin jí naskakovala husí kůže. Znovu vykřikla a vnímala, jak se v ní vzdouvá dosud nepoznaný strach, a zoufale na ně zaútočila. Najednou si připadala obrovská a ve srovnání s nimi silná, nesmírné raněné monstrum. Otevřela oči a rozdávala divoké rány, drobnými pěstmi je bila do čel a úst a tvrdě odstrkovala jejich odporná, špinavá těla. Chvilku se zdálo, že se jimi prodere až k tomu kolohnátovi. Pak se na ni opět vrhly, prala se s nimi a dvakrát se prudce zatočila, setřásla je a vysmekla se jim, měla volnou cestu – a největší hoch vystihl její záměr a rychle před ní ustoupil.

Ani na chvíli neměla nad čím uvažovat, neměla čas myslet nebo se bát. Neměla na vybranou. Prohnala se kolem hocha do řídkého nočního vzduchu. A skok ji vynesl daleko za skalní útes a dál, už bez dechu, do zběsilých kolotajících vln, do nezměrné a ledové tmy, smyl jí krev ve studeném slaném moři.

1:15

V modrém kufříku je toho moc nezajímalo. Tři bavlněné blůzky, lehce zašpiněné. Zelený pulovr. Jinak pouze podprsenky, kalhotky, punčochy a tvídová sukně. Na předním sedadle byl propínací svetr z bílého kašmíru. Dívka si ho oblékla přes rozedranou vojenskou košili a přejela hrubýma rukama po měkké látce; přitom do rukávů vetřela špínu. Rozptylovaly ji dvě desetileté děti, které se s kapesními nožíky vrhly na schránku v přístrojové desce. Auto bylo cítit ženíným parfémem a cigaretovým kouřem.

Kromě několika papírů – map, řidičského a technického průkazu – v přihrádce nic nebylo. Hoch se strupovitou pletí vysypal na přední sedadlo kabelku a dlouhými, kostnatými prsty začal přehrabávat věci, které vypadly: plastový hřeben a kartáč, vlásenky, červený hedvábný šátek, rtěnka, růž, tužka na obočí, tuba s řasenkou, staré zastřené zrcátko, adresář, sluneční brýle, pas, kapesní kalkulačka, brožovaný thriller, pilník na nehty, další rtěnka, peněženka. V peněžence bylo celkem osmdesát pět dolarů v desetidolarových, pětidolarových a dolarových bankovkách, nákupní karta obchodního domu Bloomingdale a kreditní karty vydané společnostmi Master Charge a American Express. Prohrabal se fotografiemi v plastových přihrádkách – muž a žena v plavkách, usmívající se do fotoaparátu; malý, zvláště vypadající pes; stará žena oplachující kuře v porcelánovém dřezu, natáčky na hlavě. Nic, oč by stál.

Vysunul své neohrabané dospívající tělo z auta a pokynul chlapci a dívce, kteří čekali za ním. Děti si vylezly na sedadlo. Chlapec si vybral tmavší z obou odstínů rtěnky a začal čmárat kolečka na zpětné zrcátko. Holčičce se zalíbil snímek psa s poněkud krysím výrazem a kapesní zrcátko a obojí si vsunula do ušmudlané kožené brašny, kterou nosila zavěšenou kolem krku. Jejich urostlý druh mezitím našel pod sedadlem zaklíněnou plechovku rozmrazovače. Zatřásl jí. Byla skoro prázdná.

Kufr se mu otevřít nepodařilo, protože neměl sochor. Fakt, že klíčky od kufru pořád visely ze zapalování, pro něj nehrál žádnou

roli. Klíčkům nerozuměl. Chápal jen to, že by v kufru mohlo být něco dobrého.

Cestou zpátky lesem zahlédli sovu a v tichosti si počkali, dokud si neulovila něco k jídlu: velkého skokana, kterého nad hladinou nebylo takřka vůbec vidět. Dívali se, jak se sova s žábou vrací na strom a začíná ji trhat na kusy. Hoch se strupovitou pokožkou po ní potom mrštil kamenem. Kámen ptáka zasáhl přímo do hrudi a srazil ho do ostružiní. Menší děti potěšeně vykřikly. Ale hoch mrtvé tělo ignoroval. Trní bylo příliš velká komplikace. Pro sovu si přijde nějaké zvíře, kterému trní nevadí. V noci je všechno na lovu.

11:30

Kuchyně se jí začínala zamlouvat. Bude to skvělá kuchyně, jakmile v ní opět udělá pořádek. Dlouhý stůl se dvěma sklopnými deskami; spousta místa na lince; spousta světla z velkého okna nad dřezem, z něhož byl výhled na východ přes svažitou louku posetou zmírajícími zlatobýly, která teď tvořila zadní dvorek, a dvou menších oken na západ a na jih. Nejlepší ze všeho byla ta velká stará baculatá kamna takřka uprostřed místnosti, dost velká na to, aby prohřála kuchyni a nejspíš i obě ložnice.

Kuchyně byla největší místnost v domě a zjevně bude ohniskem jeho života. Vedly do ní oboje dveře: zadní hned vlevo od dřezu a vstupní těsně za stolem, vedle obrovské kožené sedačky. Bude velice útulná. Carla na chvíli poodstoupila od dřezu a rozhlédla se. Kuchyně už vypadala dobře. Vzala hnědou papírovou tašku plnou použitých papírových utěrek a popela z kamen a vynesla ji dozadu k popelnici na verandě.

Nádherný den, pomyslela si. Slunce jasně svítilo a ve vzduchu byl cítit náznak chladu, který jí poskytl záminku rozdělat oheň v kamnech. V dálce slyšela vlny tříštící se o pobřeží. Šlo o to, že nebylo vidět oceán. Zahlédla jen albatrosa vznášejícího se vysoko ve vzduchu, necelý kilometr daleko.

Otevřela dveře do kůlny a zjistila, že je zaskládaná naštipaným dubovým a topolovým dřevem. V bedně na podlaze byly třísky na podpal. Někdo si dal s přípravou tohoto místa opravdu hodně práce. Jistě, bylo špinavé. Ale to se dalo očekávat a Carla proti malému úklidu nic nenamítala. Za topivo však byla vděčná – štípání dřeva nepatřilo mezi věci, které by se v životě naučila na výbornou. A s povděkem vzala na vědomí i takové drobnosti, jako byla čísla na pohotovost nad telefonem, kdyby náhodou potřebovala doktora nebo – což nebyla vůbec příjemná představa – policii, a jako byla prodlužovací šňůra pro její psací stroj, která ležela na kuchyňském stole, i to, že někoho napadlo zapojit lednici do zásuvky. Někdo se tu i zběžně prohnal se smetákem. Když uvážila, že podle slov realitního makléře nebyl dům pronajatý už víc než rok, nebyl vůbec tak zanedbaný, jak se dalo očekávat. Makléř na vysvětlenou dodal,

že loni byla mizerná sezona. V moři u pláží bylo příliš mnoho medúz. Očekávala příšerný nepořádek a s potěšením zjišťovala, že tato obava byla lichá. Vzato kolem a kolem ji tady docela slušně zabezpečili. V kůlně byla kvalitní ostrá sekera, kdyby potřebovala ještě víc dříví na podpal. Ale po prohlídce kůlny si byla jista, že pokud nenastane příšerný podzim, nic už štípat muset nebude.

Několikrát se prošla ke kamnům a zpátky a uložila do nich dřevo v množství, které jí mělo prozatím bohatě vystačit. Potom si nalila šálek kávy a posadila se ke stolu, aby se zamyslela, co je třeba ještě dodělat. Koupelna byla uklizená, pokoje byly uklizené a teď se vypořádala i s kuchyní. Zůstával tedy jen obývací pokoj a, pokud by si s ním chtěla pohrát, podkroví. Kdyby zítra neočekávala Jima a Marjie a ostatní, obývací by ještě několik dní nechala být, ale jelikož jich bude v domě šest, měla pocit, že se bez něj neobejde.

To byla pěkná blbost, pomyslela si, zvát je sem tak brzy, než se vůbec zabydlela. Ale pozvala je zcela spontánně, a už se stalo. Jimovi teď skončilo natáčení a kdo mohl tušit, kdy bude muset zase odletět do L. A. kvůli nějaké další pitomé televizní reklamě nebo něčemu podobnému. Načasování tedy alespoň jemu vyhovovalo. Jak se sakra mohla dát dohromady s *hercem*? Celkově vzato to nebyli její nejoblíbenější lidé. Do značné míry byli velmi umanutí, velmi egocentričtí. Ale vždyť ví, jak se zrovna s ním mohla dát dohromady. Bylo to jednoduché – v životě nepotkala nikoho hezčího. Při tomto přiznání se usmála.

Po Nickovi jí připadalo mnohem jednodušší mít u sebe muže, který je přitažlivý, který ji umí pomilovat a ukázat jí kus světa, a nic víc. Nick byl mnohem komplexnější. Do něj vkládala nehorázně mnoho energie. Nyní ji zajímala práce, nikoliv muži. Do vztahů vždycky vkládala příliš mnoho ze svého života, a nikdy nevyšly úplně podle jejích představ. Teď si život zjednodušovala tak, aby z toho těžila její kariéra. Vědomí, jak se jí to daří, v ní probouzelo pocit sebejistoty a nemalého uspokojení. Pokud šlo o Jima, byl velmi pohledný, a velice příjemný na dotek. A to bylo všechno.

Roztržitě upíjela kávu, oči upřené na jasnou skvrnu slunečního světla na kuchyňské desce. Pomyslela si, že jednodušší je teď i její vztah k Nickovi. Stali se z nich přátelé. V současné chvíli se těšila, že ho zase uvidí. Vzpomněla si, jak žárlil, když se začínala setkávat

s jinými muži. Byla ráda, že už to má za sebou, ráda, že si tehdy trochu promluvili, ačkoliv ve skutečnosti to byl maratón až do kuropení. Jinak by bylo opravdu ošemetné mít Jima a Nicka spolu pod jednou střechou. Po pravdě vzato, přátelství a sex byly to jediné, co v téhle době od mužů chtěla. Nick jí poskytoval jedno, Jim druhé – a život nebyl vůbec špatný.

Zvažovala, jak to vymyslet se spaním. Nick a Laura by si mohli vzít jednu ložnici, pomyslela si, Marjie a Dan druhou. Ona s Jimem by mohli spát na starém rozkládacím gauči před oknem v obývacím pokoji. Což znamenalo, že by měla pohnout zadkem a uklidit v něm. Hodila do sebe kávu jako panáka whisky a pustila se do práce.

Dispozice domu byla v jistém smyslu zvláštní. Obývací pokoj působil dojmem, jako by ho stavitel vymyslel až s odstupem času. Táhl se podél stěny první a největší ložnice, skoro jako by to byl také pokoj ke spaní – takže na jedné straně domu byla kuchyně a na druhé tři podobně velké pokoje plus koupelna.

V obývacím pokoji byl malý krb a Carlu napadlo, že by dříví mohla nanosit i k němu. S ohledem na umístění baculatých kamen v kuchyni se nezdálo pravděpodobné, že by kvalitně vyhřála i obývací pokoj. V něm byl také cítit neurčitý zatuchlý odér, který se nevyskytoval nikde jinde v domě. Nebyl ani bůhvíjak pohodlný. Nábytek byl starý a nikdy nebyl právě kvalitní. Postupně vynesla ven všechna křesla, aby se pořádně vyvětrala a mohla jim vyprášit sedáky.

Čím se však pokoj mohl pochlubit, byly ručně tesané trámy na stropě. Podle makléře byl dům víc než sto let starý a právě na trámech to bylo dobře patrné. Byly bytelné, zhotovené z jakéhosi krásného tmavého dřeva, opravdu nádherné. Až měl člověk chuť vyrýt do nich své iniciály, aby také přetrvaly dalších sto let, i když by se pak cítil hrozně, kdyby je takhle zničil. Bylo by hezké se na ně dívat ve světle plamenů, napadlo ji, a ležet pod jedním mladým hercem. Na okamžik měla výjev před očima a cítila ho. Fantazie ze srubu č. 620A, pomyslela si, kapitola Hraničářský duch.

Ty jsi pěkné kvítko, Carlo. Přesto doufala, že krb bude fungovat. Jinak, ať s Jimem nebo bez něj, bude v místnosti velká zima. Mohla samozřejmě nechat otevřené dveře do podkroví a horko, které se tam nashromáždilo během dne, by teplotu dole trochu zvýšilo. Tahle

představa se jí ale nezamlouvala. Na starých podkrovích bývalo něco jakoby strašidelného, a tak dveře nahoru hodlala nechat raději zavřené. Jakmile uklidí, vyzkouší ten krb.

Ve dvě hodiny byl obývací pokoj dostatečně vysmýčený a Carla už také stihla vrátit většinu nábytku na původní místo. Byla unavená. Odvedla pořádný kus práce a byla ráda, že ji napadlo odjet z motelu s dostatečným předstihem, aby mohla dnes douklízet. Jinak by v domě nejspíš cídila ještě při příjezdu hostů.

Svým způsobem si přála, aby už byli pryč. Začínala mít pocit, že všechny tyhle věci patří jen a jen jí – teď, když je zbavila patiny prachu a špíny. Byla si jista, že redakce půjde dobře. Z kuchyňského stolu si udělá dokonalou pracovní plochu. Když rozloží obě desky, bude z něj největší stůl, jaký kdy měla. Ne jako ten plátek dvoucentimetrové překližky v jejím newyorském bytě. Nebo stůl plný dopisů a smluv v kanceláři. Tady se mohla rozmáchnout. A měsíc práce na takovémto místě vydá za dva doma. Spousta ticha, spousta času k přemýšlení. Žádné bary, které by ji rozptylovaly v noci, žádné ranní kocoviny a žádní muži, kteří jí komplikovali život po Jimově odjezdu.

I když – občasný sex by jí mohl chybět. Uvažovala, jací jsou asi místní muži. Nejspíš farmáři a rybáři. To by mohlo být zajímavé. Napadlo ji, jestli je ve městě bar. Kdyby byl, asi by musela nasednout do vypůjčeného pinta a jet se podívat. Ale jenom jednou, pomyslela si. A nic vážného. Panebože, prosím, jenom aby z toho ani omylem nebylo něco vážného. Jsem tady, abych zredigovala knihu o rock'n'rollu padesátých let, k níž jsem se upsala a která je dobrá a na níž si udělám jméno, nebo se přinejmenším stanu plnohodnotnou redaktorkou. Slušný příjem a rozumné termíny. A to je všechno. O nic jiného tady nejde.

Za pět dní bude společnost zase pryč a ona bude moct začít. Dlouhé osamělé procházky kolem moře a osm hodin denně u psacího stroje. Vypadalo to božsky. Kniha byla solidní, naprosto profesionálně napsaná a vzrušující. Redaktorský sen. Š f jí k dovolené přidal dva týdny navíc pod podmínkou, že až se vrátí do New Yorku, redakce bude hotová. Taky že bude. Nemusel však

vědět, že ji v poklidném, uvolněném tempu zvládne za jediný týden a potom bude moci jen odpočívat a užít si chvíli samoty. Věděla, že trochu podvádí, ale až dosud pracovala jako včelička. Dovolenu si zaslouží a čas navíc potřebovala. Třeba sama taky něco napíše. Nebo bude jen ležet a pro změnu nebude dělat vůbec nic. To je jedno. A za tohle pobírala plnou mzdu. Důležité bylo, aby odevzdala dobrou knihu. Což odevzdá. A zbytek byly peníze z nebe. Pomyslela si: Dobrá prácička, Carlo.

Tak, a teď to podkroví.

Už tam byla předtím a našla docela svinčik. Smysl pro pořádek ji nutil, aby pod střechou alespoň zběžně uklidila. Myslela si, že by měla. Ale všechno pěkně popořádku. Napřed zkontroluje, jestli funguje krb. Vyдалa se do kůlny pro pár třísek a několik polen. Vzala několik listů sportovní rubriky nedělních *Times* a svinula je do dlouhých pevných ruliček, na něž poté naskládala hraničku třísek. Nakonec na mřížku položila tři polena a podívala se, jestli je otevřený kouřovod. Š rtla zápalkou a přiložila ji k novinám. Kouř začal stoupat, komín táhnout a za chvíli v topeništi plápolal čilý oheň.

Pohrabáč, kleště a lopatka ležely v bedýnce vedle. Pohrabáčem narovnala polena, položila na ně ještě dvě další a potom se na chvíli posadila a kochala se teplem z ohně. Horko z něj sálalo, jak se patří. V pokoji bude dnes v noci příjemně. Přinesla dovnitř poslední čalouněné křeslo a rozhodla se, že už nebude hledat výmluvy. Na podkroví se vrhne teď, nebo nikdy.

Otevřela dveře a vydala se po schodech vzhůru.

Přirozeně vrzaly, ale působily dostatečně bezpečně. Na vrcholu schodiště byly další dveře. Otevřela je, vkročila na podestu a natáhla ruku nad hlavu, aby rozsvítila.

Uklízení jí nakonec připadalo zbytečné. Pod střechou vládl příšerný nepořádek. Podlaha dokládala, že se zde dařilo celým koloniím myši. Eldorádo výkalů. A napadlo ji, jestli tu nejsou i netopýři. Podle všeho, co se kdy dozvěděla o venkovském životě, platilo, že když máte v podkroví myši, máte i netopýry. Možná se po nich podívá po soumraku. A možná taky ne. Ale rozhodla se, že na uklízení zapomene.

Střecha se navíc skláněla tak strmě, že by jí práce zničila záda. A stejně nahoře nebylo nic zajímavého. Několik věšáků poházených po podlaze. Stará matrace, posetá skvrnami od vody, notně sešlá. Těžký starý prádelník, jemuž chyběla většina šuplíků. Rezavá kosa.

To bylo přibližně všechno. Bylo tam jen jedno okno a to bylo malé, zcela zastřené prachem a špínou. Vedle komína stála hromada starých časopisů, almanach z roku 1967 a několik starých komiksů – *Detective Comics* a *Plastic Man*. Komiksy vypadaly skvěle. Sebrala je a jejich vůně, vůně starého plesnivého papíru, ji oblažila. Byla to vůně, kterou měla velmi ráda. Probudila v ní pubertální vzpomínky na obchod s výprodejovým zbožím kdesi ve venkovské části státu New York, někdy kolem roku 1964. Posečené seno v létě. Sladové nápoje. Samé dobré věci.

Komiksy odložila vedle podesty a v mírném předklonu přešla k oknu.

Vyvětrat tady koneckonců můžu, pomyslela si. Našla západku a okno otevřela tak, že je vytočila k sobě; musela ustoupit, aby mu udělala prostor, a přitom si uvědomila, že do něčeho kopla. V odlehlém koutě místnosti to nebylo moc dobře vidět, ale věděla, že se jí pod nohou něco *rozkutálelo*. Slyšela, jak něco klouže po podlaze. Při otevřeném okně se dovnitř linulo více světla, ale přesto si musela kleknout, aby lépe viděla. Zamžourala na podlahu. Co to sakra je?

Dívala se na hromádku kostí; malou, úhlednou hromádku. Nedokázala určit, či přesně ty kosti jsou, ačkoliv hádala, že patřily nějakému ptákovi – nebo ptákům, protože mezi nimi bylo pár dlouhých ocasních per a několik menších bílých pírek. Některé kosti poznávala – maličká kost pažní, několik obratlů. Všimla si, že je něco dokonale obralo. Pravděpodobně hmyz. Vypadaly pěkně staře. Klíčová otázka zněla, jak se sem dostaly? Když do nich kopla, rozhrnula jich jen několik; zbytek byl naskládáný do malé pyramidy o průměru asi třiceti centimetrů. Jako by je někdo nametl před okno a pak na ně zapomněl. Někdo tady zametal a potom se neobtěžoval práci dokončit. Tušila, že tak nějak to muselo být.

Ale proč jen kosti a peří? Podlaha byla posetá ptačím trusem. Ten se však záhadným způsobem na hromádku nedostal. Existuje nějaké zvíře, které tohle dělává pravidelně? Sova nebo něco podobného? Pokoušela se rozpomenout na znalosti ze středoškolské biologie.

Měla potíž si představit nějakého ptáka nebo – Bože chraň – krysu, kteří by takhle hromadili zbytky své oběti, ačkoliv se domnívala, že je to docela dobře možné. Vypadalo to však spíše na lidské počínání. Možná na dítě. Vzpomněla si na komiksy u komína. Představila si nějaké ubohé, osamělé, částečně vyšinuté dítě, jak tady nahoře v podkroví hromadí kuřecí kosti, zatímco jeho rodiče se dole hašteří, a položila si otázku, kdo asi tak byli předchozí nájemníci.

Vrátila se na podestu a zvedla komiksy. Doufám, že nekradu tvoje zašité poklady, kluku ušatá, pomyslela si. Sešla dolů a vyzbrojila se lopatkou a smetákem. Něco na té hromadě se jí nezamlouvalo. Alespoň tenhle nepořádek uklidí.

16:35

Peters se podíval na staré reklamní hodiny pivovaru Pabst na stěně a objednal si druhý bud. Kromě hochů Pincusových na druhém konci pultu byl v baru sám. Karibu bylo hezké, temné a klidné místo, přesně jak to měl rád.

Hank natočil pivo a položil ho vedle Petersova nedojedeného krůtího stehna. Takhle pozdní stravování má své výhody, pomyslel si Peters, i když každý den by to tak mít nechtěl. Na jedné straně člověk dostane pořádnou chuť k jídlu – a apetýt míval pořád stejně silný – a pak taky trochu zrelaxuje. Kolem oběda byl v Karibu na nějaký odpočinek příliš velký mumraj. To byla odvrácená strana práce státního policisty; vede život lidem až příliš na očích. Vždycky, když byli nablízku lidé, ustavičně mu něco říkali, na něco si stěžovali nebo si chtěli jen tak poklábosit, nebo naopak očekávali, že s nějakým vyprávěním přijde on.

Nezažil chvíli klidu. Na malém městě každý každému vidí do talíře a policajt na to všechno dohlíží. To byla jeho práce; přinejmenším jak to chápali oni. Peters to vnímal jinak. Náplní jeho práce bylo udržovat klid – především vlastní. Proto se pokoušel všem otázkám a poznámkám vyhýbat, ale co mohl dělat? Na malém městě je nedostatek veřejných figur a lidé musí brát zavděk tím, co je k dispozici.

Co ta dnešní bouračka? Způsobila pořádný poprask. Především proto, že za ni mohl někdo z Bostonu, ale taky proto, že v Dead River se mnoho nehod nestávalo. Peters by se byl vsadil, už v červnu, když přijeli, že Landersová se dřív nebo později k něčemu přichomýtně. Všem se jí dařilo odolávat až do dne, kdy měli odjet. No, pomyslel si, pozdě, ale přece.

Byla to pěkná kost. Typ ženy, v níž otevřená krajina přirozeně vzbuzuje tíseň. V minulosti se s nimi setkal už mnohokrát. Patřily do měst, kde jsou obklopené veškerými vymoženostmi, kde je pořád něco zaměstnává, kde je spousta lidí, na něž se můžou obrátit se svými problémy. Když jim přestane téct voda tady – jak se to stalo jí v červenci –, musí si počkat třeba pár dní. Lidi mají plné ruce práce. Všechno plyne pomalu. Ve městě, odkud přijela, by jí stačilo zavolat

údržbáře ze suterénu toho jejího obrovitánského věžáku, za hodinku by byli chlapi u ní a za dvě už by jí zase tekla teplá. Na tohle byly zvyklé. Jenže tohle není město.

Tak co udělala? *Zavolala na policii.* Zavolala mu, aby si postěžovala, že objednaný instalatér se neobjevil ani po dnu a půl. Co s tím mám dělat, vážená, zeptal se jí, mám vám tam Johna Fräsera přitáhnout s pistolí u hlavy? *Když to jinak nepůjde,* odpověděla. Turisty sice znal, ale tohle bylo nad jeho chápání. A teď byl ve skrytu duše rád, že dnešní nehodu způsobila ona, že to byla ona, kdo to napálil do zadního nárazníku auta Williamsovic syna na křižovatce Maine a Maple Street, a ne naopak. Tohle se Williamsovi povedlo. S paní Landersovou byla, jako s většinou přespolních, potíž od začátku do konce.

I když tak úplně do konce ne, pomyslel si. Koneckonců pouze jejím přičiněním si mohl užívat tenhle pozdní oběd.

Odkousl si ze sendviče příliš velké sousto – jako obvykle – a měl co dělat, aby ho spořádal – taky jako obvykle. Zuby v pytlí, záda v pytlí – je ze mě troska, pomyslel si. Moc vážím, jsem starej. Tuhle práci by měl dostat Shearing, stojí o ni. Byla to stará, prastará písnička a věděl, že si lže do kapsy. Musel myslet na výslužné a upřímně vzato téhle práce by se nevzdal, ani kdyby ho na kolenou prosili. Možná proto, že ji dělal už tak dlouho. Možná se mu líbilo vymáhat zákon. A možná se mu prostě líbili všichni ti lidé, líbila se mu pozice, kterou mezi nimi zastával, a bylo mu příjemné občas jim pomoci. Když uvažoval v tomto duchu, měl pocit, že rozkazy bude vydávat i ze smrtelné postele, a ta představa mu vůbec nepřipadala marná.

Dlouze se napil piva a uslyšel, jak se Pincusovi na druhém konci pultu rozhulákali a zadívali jeho směrem. Otočil se a všiml si, jak ze dveří vyplouvá Lydia Davisová a Shearing jak jí přidržuje dveře. V protáhlé úzké tváři se mu rozléval široký, tupý úsměv, ale Peters si pomyslel, že za něj nejspíš nemůže. Lydia Davisová byla něco.

„Čau, kluci,“ řekla, „na koho to dneska napíšem?“ Obvyklý pozdrav. Kolem Peterse prošla, aniž mu věnovala jediný pohled. Peters byl ženatý a policajt, od něj se žádných piv zdarma dočkat neměla. Přesto mu cestou kolem pultu dopřála ukázkovou podívanou na svá hezká mladá prsa pod modrou blůzkou

s ramínkem za krk, a Peters si v takové situaci jako obvykle přál, aby byl o dvacet let mladší a méně šťastný se svou manželkou. Potom se zdálo, že ji v kalném světle baru pozřeli Pincusovi, a na židli vedle něj dosedl Shearing.

„Ta je, co?“ nadhodil a potřásl hlavou jako zmoklý pes.

„Je to jako každé rok,“ opáčil Peters. „Holky z města odjedou a Lydia se začne promenádovat. Klidně můžeš utrhnout list z kalendáře. Ale ten pohled stojí za to, to zas jo.“

„To si piš.“

„Hezký šortky.“

„Parádní.“

„Královna Dead River,“ poznamenal Peters. Usmíval se, hlavně kvůli Shearingovi. Napadalo ho, že když byl na vojně, takovéhle Lydie byly v každém městě, které žilo z přespolních; obvykle to byly nesmělé nebo nešťastné dívky, které byly docela hezké, pokud neměly příliš velkou konkurenci, dívky, které se pak obvykle špatně provdaly – ze strachu, aby nezestárly samotné. Přemýšlel, jestli to vidí i Shearing, který z Dead River nikdy nevytáhl paty. Pochyboval o tom. Člověk musel na nějakou dobu vypadnout a v každém městě bez výjimky poslouchat stejné pitomé hospodské řeči, musel sledovat stejné promenádování a natřásání, aby poznal, jak ubohé vlastně jsou. A většina z těchhle dětí, Shearinga nevyjímaje, nebyla nikdy dál než v Portlandu.

Se Shearingem chvíli hleděli do bezútěšného umělého přitmní baru, zatímco Lydia a mladý Jim Pincus poodešli cpát čtvrtáky do jukeboxu a pak na něm namačkat obvyklou sérii tlačítek. Nabídka písniček se v Karibu prakticky nikdy neměnila – jenom když se Hank někdy v noci opil a některá skladba mu už lezla krkem, vytahoval ze sklepa starou omláčenou bednu s deskami a hledal náhradu. Před dvěma týdny se vztekl u písničky Martyho Robbinse a nyní na pozici A41 zpíval Elvis „Are You Lonesome Tonight“. Deska byla trochu zprohýbaná, ale kromě Hanka ji stejně nikdo nepouštěl.

*I'm looking for a feelin'
that I once had with you...*

Písnička Waylona Jenningsa. Což znamenalo, že ji vybral Pincus. Lydia pak měla přijít s něčím mnohem divočejším, třeba Jerryem Leem Lewisem; a Peters se opět zamyslel nad podivuhodnou skutečností, že v určitých ohledech je muž mnohem romantičtější bytostí než žena. I když to byl neurvalý mladý podrazák jako Jim Pincus. V určitých ohledech mnohem romantičtější.

„Jak moc zlití jsou ti kluci?“ zeptal se Shearing. Jako by Petersovi četl myšlenky, ale to nebylo nic nového. Když s někým pracujete už hezkých pár let, občas k tomu dojít musí.

„Řekl bych, že tak přiměřeně.“

„Lydia letí po drsňácích, co?“

„Vidíš tady ještě někoho?“

„Nás.“

„Ruce zákona, Same. Jestli stojíš o ženský, udělal bys líp, kdybys montoval mobilní hajzlíky.“

Shearing ho bral vážně. On svou poznámku vážně nemyslel. „Hele, Georgi...“ V hlase mu zazněl kňučivý tón, který se Peters za všechna ta léta už naučil tolerovat. „Ty víš, že bych nikdy...“

Peters na něj významně mrkl. S náznaky člověk na Shearinga nemohl.

„Žádný strachy, Same,“ řekl. „Helen ví, jak trávíš noci. Pinball, shuffleboard, kulečník a pivo. Užíváš si. A seš světák jak se patří.“ Shearing se usmál. V Helen našel skvělou ženu. Byl by blázen, kdyby ji chtěl podrazit. Člověk sice nikdy neví, jak se tyhle věci časem vyvrbí, ale Shearing prozatím nevystřkoval růžky. Peters si pomyslel, že jakmile si Sam Shearing přestane dávat pozor, můžou mu rovnou vystavit úmrtní list, protože v takovémhle městě může bez manželky a dětí čekat jenom úpadek.

„Landersovy jsi v pořádku vyprovodil?“ zeptal se.

Shearing kývl na Hanka a objednal si pivo. „Jasně,“ odpověděl. „A fakt mi spadl kámen ze srdce.“

„Měl jsi skvělou společnost,“ řekl Peters. „Věř mi, že když narazím na husu s problémem, mám chuť jí ještě přidat.“ Mávl rukou v gestu nezájmu. „A někdy to i dělám,“ dodal.

Pili pivo. Jukebox zrovna nehrál a v baru bylo ticho; Hank pár metrů od nich civěl z okna na ulici se svou typickou zasněnou sklíčeností, která u muže jeho velikosti působila dosti zvláštně; Lydia

se opírala o pult mezi Jimem a Joeym Pincusovými; Joey ji držel kolem ramen v mlčenlivém výrazu, z něhož Peters vyčetl tolik romantiky, kolik se jí v nich našlo vedle vši té jejich suverénnosti a pošetilého siláctví. Začínal cítit, jak se mu po druhém pivu zlehka motá hlava, a odstrčil ho. Ucítil starou bolest v zádech, kterou v něm podle doktora probouzela tíha těla, které musel nosit a od níž mu piva určitě neuleví. Piva mu vlastně nepomáhala vůbec nijak.

„Ve městě je klid,“ pronesl k Shearingovi. „Všichni odjeli.“

Shearing přikývl.

„Mám takovej divnej pocit,“ navázal.

„Jaký pocit?“

„Nejspíš stárí, Same. Možná mě už unavuje ta stejnost, nic víc.“

Shearing opět přikývl. Na to neměl co říct.

„V sezoně tu jsou ti šašci. Turisti. Po sezoně jsme tu jen my, a někdy si myslím, že jsme šašci taky. Trčíme na malém městě a čekáme, až přijde léto, ryby rok od roku berou míň a míň. K čemu to je? Nespím dobře, Same. Jsem jak na trní. Táhne mi na pětapadesát a jsem jak na trní. Myslím, že je to pěkná komedie. Když jde všechno takhle po másle, vždycky mi to přijde jako dobrej fór. Jo, máme plný ruce práce, ale v podstatě o nic nejde. A tak mě napadá: letos se něco semele. Mezi dnešním dnem a prvním červnem se mi něco stane. Vyhraju jackpot v loterii. Umře nějaká bohatá teta, o který jsem nikdy neslyšel. Prostě něco. A pak sbalím prachy a ženušku a odletíme do Paříže. Za války jsem tam byl nasazený. O tom víš. Ale za třiadvacet let práce, za dvacet let manželství, nic. To je směšný, nezdá se ti?“

Odsunul se od pultu. „Ty jo, k čertu s tím,“ řekl. „Dvě piva a leze na mě splín. Už ani pít nemůžu jako dřív. Kdy po mně tuhle práci převezmeš, Same?“

„Až naprší a uschne,“ odpověděl Shearing. „Až mi ji předáš.“

Peters se usmál. „Tak to vypadá, že mám ještě chvíli čas.“

Otevřely se dveře a do baru vstoupil Willis. Chvilku mžoural do tmy a potom zahlédl mlčky sedícího Peterse se Shearingem. Přešel k nim dlouhými, nemotornými kroky. Má naspěch, pomyslel si Peters. To nejspíš znamená, že oběd je u konce.

Willisovi i Shearingovi teprve bude třicet. Vedle zamyšleného a zamlklého Shearinga byl Willis bujarý a vzrušený jako kluk, který

právě zastřelil svého prvního srnce. Ten chlap má pořád naspěch, pomyslel si Peters. Ale často pro ně nechodil. A dokladem, že přichází s něčím vážným, byl pro Peterse fakt, že si vůbec nevšiml Lydie. Willis, svobodný a hladový, obvykle šel po Lydii jako coonhound po mývalech.

„Ano?“ zeptal se Peters.

„Máte se okamžitě dostavit na stanici,“ řekl Willis. „Oba dva.“

„Co se děje? Paní Landersové praskla pneumatika, nebo co?“

Willis se usmál. „Tentokrát to stojí za to,“ odpověděl Willis a zčervenal. „Nevídaná věc. Před chvílí vylovili z oceánu nějakou ženskou.“

„Živou?“

„Živou a domlácenou k nepoznání. Georgi, něco takovýho jsi v životě neviděl.“

„Chceš se vsadit, hochu?“ zeptal se.

Willis se zazubil. „Chci.“

„Dobrá.“ Peters sklouzl z barové stoličky. „Když vyhraješ, tady Shearing ti bude dlužít deset dolarů. Když vyhraju já, do konce roku dáš támhle Lydii pokoj.“

„Platí,“ řekl Willis.

Peters otevřel dveře, kývl na barmana Hanku a všichni tři se po jednom vydali ven. Willis se ve dveřích ještě zastavil a do bledě žlutého přítmí baru proniklo jasné světlo z ulice. Otočil se a zamával. „Ahoj, Lydie,“ zavolal.

Bratři Pincusové zavrčeli. Dívka se na okamžik otočila, usmála se a zamávala mu dlouhými jemnými prsty. „Ahoj, zlatíčko.“ Než Willis vyšel ze dveří, už měla u rtů pivo, Hank jí točil další a oba bratři vedle ní už byli zase spokojení.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Po sezoně.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.